

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 2 | 15. JANUAR 1926 | 75. AARGANG

KAN RELIGION OG VIDENSKAB HARMONERE?

(Tale af Dr. *Geo W. Middleton*, holdt i Salt Lake City den 9. August 1925.)

—

(Fortsat fra Side 6.)

Men hvorledes er det med Historien om Jonas, og den om Josva, der befalede Solen at staa stille?

Jeg kan saa fuldkomment godt forstaa, hvorledes disse Historier opstod, ved at studere den Tids Psykologi og de Sagn, der er kommen ned til os fra samtidige Folkeslag. Den historiske Baggrund for hver af disse Beretninger var uden Tvivl korrekt, men Datidens psykologiske Forestillinger blandedes ind i Beretningen. Hertil kan ganske vist indvendes, at Jesus, hvem vi betragter som Guddommeligheden inkarneret, opfattede disse Ting bogstaveligt.

Jesus gjorde Brug af de Ting, der laa for Haanden for at tydeliggøre hans uforlignelige Lære til et primitivt Folk. Maaske ingen af de Lignelser, han benyttede, var virkelige Begivenheder, men de tydeliggjorde en moralsk Lektie, som

hans Tilhorere ellers ikke vilde have forstaaet. Og var det saa underligt, om Jesus skulde benytte Skriften i samme Hensigt? Den var for de rettroende Joder den hojeste Autoritet vedrorende ethvert Sporgsmaal. At kunne sige, »det staar skrevet«, var at slaa al Modstand af Marken.

Og nu maa jeg tage Afstand fra de saakaldte Modernister, naar de forsøger at benægte Frelserens Guddommelighed. Som Barn læste jeg Gang paa Gang om hans Mission og Frelsergerning — læste det ind i mit Liv, og ingen af Nutidens lærde Spekulationer har været i Stand til at ryste det.

Vor Tids Analytikere forsoger at fælde Dom over ham efter samme Maalestok, som anvendes overfor andre Mennesker. Men han var ikke som andre Mennesker. Han var noget for sig i Verden. Naar vi tænker paa de Lærdomme, han forkyndte, og hans Livs store Budskab, da kommer vi uvilkaarligt til den Slutning, at Naturen for hans Vedkommende gjorde en stor Afvigelse fra de biologiske Regler, der gælder for andre Folk. Vi er i det hele taget for dogmatiske i vor Paastand om biologiske Loves Ufejlbarlighed. Senere Tiders Undersøgelser har forandret vort Syn paa mangt og meget indenfor denne Videnskab.

Hvad Jesu underfulde Fodsel angaar, da vil jeg ikke benægte denne i Betragtning af den Kendsgerning, at han var saa forskellig fra alle andre Mennesker. Ejheller vil jeg benægte de Mirakler, han udførte, uagtet jeg tror, at dersom vi havde alle de nærmere Omstændigheder forbundne med dem, vilde de maaske ikke stemme nojagtig overens med de Fortællinger, der nu staar til vor Raadighed. I selve Evangeliernes enkle og ukunstlede Fremstillemaade er der en Borgen for deres Ægthed. Beretningen om Pauli Omvendelse og Fortællingen om hans senere Liv har været den mest overbevisende Ting for mig i hele den kristne Historie.

Hos ham kunde det umuligt have været et Sansebedrag. Han var paa Rejse til Damaskus med Arrestordrer mod Kristne, og han kæmpede med Iver for at udrydde denne Sekt, der, som han troede, forvanskede hans Folks Religion.

Men da Herren viste sig for ham i et Syn, fik hele hans senere Liv et andet Præg. Alt, hvad han derefter gjorde og sagde, var en Stadfæstelse af denne Tildragelse. Overfor Nationers Konger og Øverster bar han sit Vidnesbyrd og trodsede enhver Fare i denne haarde, uciviliserede Tidsalder uden Frygt eller Nølen. Denne Beretning er stadfæstet gennem en Mængde paalidelige Optegnelser, og intet i den nyere Bibelkritik kan omstøde den.

Hvad Kampen nærmest drejer sig om mellem de to Lejre indenfor Kristenheden, er Spørgsmaalet om vor Oprindelse. Men Evolutionsteorien har intet at gøre med Pauli Vidnesbyrd.

Antag, at det viste sig, at man kunde bevise aldeles afgjort, at Mennesket hørte til som et Led i Udviklingskæden, vilde dette formindske Værdien af de Sandheder, som Jesus af Nazareth gav til Verden, eller tilintetgøre Vidnesbyrdene om hans Opstandelse.

For tre hundrede Aar siden var der en Kamp endnu mere voldsom end denne, om Spørgsmaalet angaaende Jordens Form. Mennesker, der hyldede Teorien om, at Jorden var rund, blev kastet ud som Vantro og mange af dem brændt paa Baalet. Det blev bestemt erklæret af den største Del af Kristenheden, at Læren om Jordens Kugleform var en djævelsk Lære, og at det var en ugudelig Forvrængning af Skriften. Kun nogle enkelte havde Mod nok til aabenlyst at forsvare den store Sandhed, at Jorden bevæger sig rundt om Solen, og at Dag og Nat fremkommer ved, at den drejer sig om sin Akse. Nu lærer vi disse Ting til Skolebørnene, og i Stedet for at være Gudsfornægtelse, er det et Eksempel paa Storheden af Guds Skaberværk. Og de Skriftsteder, der syntes at være saa afgjorte Beviser paa, at Jorden var flad, skænker man aldrig en Tanke. Vi har set, at Tyngdeloven gør sig gældende overalt i Universet, og at Gud virker gennem Lov og ikke efter vilkaarlige Indskydelser. Herrens Herlighed og Majestæt er ikke bleven beskaaren gennem disse Opdagelser, men stadfæstet og forøget et Tusinde Gange.

Hvad om vi nu opdagede, at dette noget, som vi kalder Liv,

og for hvilket alt i Universet bøjer sig, var underkastet en stor universal Lov, der fra Evighed til Evighed har været en Del af Skaberværket, vilde det formindske vor Ærbødighed for Guddommen? Vilde det ikke være et mere ophøjet Gudsbegreb end Forestillingen om en lunefuld Vilje, der skaber og ødelægger blot for Tidsfordriv?

Den største Læresætning, som »Mormonismen« har givet Verden, er Læren om evig Fremadskriden. Vi tror ikke, at vi skal spille paa Harper omkring Naadens Trone, men at vi skal have noget at udføre herefter, ligesom vi har noget at udføre her, og hele Tiden skride fremad mod Fuldkommenhedens Maal. At være forenet med og meddelagtig i den store Livets Plan og ikke en uvirksom Dukke, er hvad Herlighed og Ophøjelse betyder. Dersom denne vor Intellekt underordner sig under Guds Vilje og adlyder hans retfærdige Love, kan vi blive virksomme og produktive Arbejdere i det store evigtvarende Skaberværk og mere og mere nærme os den fuldkomne Kundskab, der vil gøre os lig Gud.

Men vi maa i Ydmyghed og Oprigtighed søge efter Sandheden. Tidens Ulykke er den, at paa begge Sider af dette store Stridsspørgsmaal er Menneskene Fanatikere. Man kan ikke paabyde religiøse Anskuelser eller afskaffe saadanne ved Lov. Den menneskelige Fornuft vil vrage og vælge og naa en Afgørelse for sig selv. Sandheden er mægtig og vil sejre over alle Vanskeligheder. Alle Menneskeslægtens indhøstede Erfaringer viser, at ethvert Forsøg paa aandelig Undertrykkelse altid er mislykket. Sekternes indbyrdes Stridigheder har banlyst al religiøs Undervisning i Skolerne (i Amerika), og vi maa falde tilbage til Hjemmet som det Sted, hvor denne nødvendige Del af vor Uddannelse alene kan gives.

Lær eders Børn at læse Skrifterne og altid at holde deres Sind og Tanker aabne for Sandheden, thi det er Sandheden og kun Sandheden, der kan gøre os fri.

DEN GUDDOMMELIGE UDVIKLINGSPLAN.

(Af Ældste *Nephi Jensen* i »Liahona«.)

—

For nogle Aar siden holdt en veltalende Fritænker en Række Foredrag, i hvilke han kritiserede Bibelen. I et af disse Foredrag angreb han Beretningen om Adams og Evas Fald. Han sagde angaaende dette:

»Efter Adams Fald vilde jeg have dræbt Slangen og begyndt forfra igen.«

I haanlige Udtryk af denne Slags søgte denne Mand at drage Guds Visdom i Tvivl med Hensyn til at lade det onde komme ind i Verden. Efter hans Mening var det en afgjort Fejltagelse at tillade Synden at komme ind i Menneskets Erfaringsliv. Selv lærde Teologer har hævdet, at Syndefaldet var en stor Ulykke. Almindeligvis gør de Menneskeracens Stamfader til Genstand for bitre Bebrejdelser.

De Sidste-Dages Hellige har et andet Syn paa Sagen. Vi forstaar, at Adams Fald var en Del af en stor guddommelig Plan til Menneskets Udvikling. Det var ikke en uforudset Forstyrrelse. »Adam faldt, for at Menneskene kunde blive til, og Mennesket er til, for at det kan nyde Glæde,« læser vi i Mormons Bog.

Men hvorledes kan det ondes Tilstedeværelse i Verden have Indflydelse paa Menneskets Udvikling? Besvarelsen af dette Spørgsmaal vil lettes betydeligt ved, at vi stiller et andet, Hvad er Udvikling? Gaa til Ordbogen, og De vil finde, at Udvikling betyder Fremadskriden. Men hvad betyder det at skride frem? I sin mest enkle Form betyder det Opnaaelsen af noget bedre end det, vi har.

Anvendelsen af Dampskibe i Stedet for de langsomme Sejlskibe var et Fremskridt. Det samme var Tilfældet med Diligencens Afløser: Jernbanen, og de ridende Budes Overflødiggørelse ved Hjælp af Telegraf og Telefon.

Disse Eksempler paa Fremskridt er lærerige. I hvert Tilfælde blev der opdaget en bedre Maade at udføre en bestemt

Ting paa. Fremskridt betyder altid at finde en bedre Maade at udføre Ting paa. I højeste og bedste Betydning er Fremskridt en Forbedring af os selv og vort Liv. Eller med andre Ord, det betyder at vende sig bort fra en daarligere Livsforelse til en bedre. Men hvorledes kunde man vende sig fra det daarligere til det gode, naar der ikke var noget daarligt?

Henri Bergson, en af de mest fremragende nulevende Filosofer, har sagt: »Enhver menneskelig Handling har sin Begyndelse i en Utilfredshed.« Er denne Erklæring rigtig? Lad os se. Hvorfor gaar man i Skole? Det er fordi, man er utilfreds med sin nuværende Kundskabsmængde. Hvorfor spiller den lille Pige ved Klaveret sit Musikstykke Gang efter Gang? Det er fordi, hun ikke er tilfreds med Maaden, hvorpaa hun sidst spillede det. Hvorfor prøver man paa at leve et bedre Liv? Fordi man ikke er tilfreds med det, som det er.

Men ingen kunde nogensinde ønske at gøre noget som helst bedre, dersom han ikke kendte Forskel paa godt og ondt. Og han kunde ikke kende Forskel paa godt og ondt, dersom der ikke var ondt i Verden. Med andre Ord, Udvikling betyder at vinde i en Kamp. Sejr over Sjælens Dødsfjende er Fremadskriden. Modstanden mod Synd og Fristelser er den største og ædleste Kamp i Tilværelsen.

Men der kunde ikke være nogen moralsk Kamp uden Fjender. Som Følge af, at Mennesket er omgivet af glubske og uforsonlige Sjælefjender er han nødsaget til altid at kæmpe for at bevare Herredømmet. Denne uophørlige Kamp giver ham Erfaring, udvikler hans moralske Kraft og opbygger en staalsat Karakter.

Dersom Synd ikke var kommen ind i Verden, vilde Mennesket ingen Fjender have haft. Havde han ingen Fjender, vilde der ikke være nogen Kamp. Dersom han ikke havde nogen Kamp at kæmpe med det onde, vilde han ikke udvikle moralsk Styrke. Men det er Udviklingen af Kraft til at leve et højere og bedre Liv, der udgør virkelig Fremskridt. Saaledes bliver det indlysende, at det ondes Komme til Ver-

den var en Del af den guddommelige Plan for Menneskets Fremgang og Udvikling.

Der er to Afsnit i den store guddommelige Udviklingsplan, nemlig Faldet og Forsoningen. Ved Faldet kom Synden ind i Verden. Som Følge af, at Synden kom ind i Verden, bliver Mennesket omgivet af onde Magter og maa kæmpe med dem. I denne Kamp udvikler han Karakterstyrke og aandelig Kraft og lærer tilfulde at kende Forskel paa godt og ondt.

Men denne Kamp er haard og farlig, og derfor har Gud i sin Naade saaledes indrettet det, at Mennesket, ved og igennem hans Søns Mission, kan modtage guddomelig Kraft til at staa fast og sejre i Kampen mod det onde.

Paa Grund af, at der er Synd og Fristelser i Verden, snubler og fejler Mennesket. Gennem hans Snublen og Fejl lærer han sine Ufuldkommenheder at kende. Ved at opdage sine Ufuldkommenheder bliver han ydmyget og bringes til at søge Gud om Kraft til at overvinde dem. Gennem Aabenbarelsen af Guds uendelige Kærlighed til Mennesket ved hans Søns Frelsergerning modtager Mennesket Haab og Mod og inspireres til at søge Gud i Tillid og Tro om Kraft til at sejre i Kampen imod Synd og Fristelser. Forenet med Kraften fra det Høje bliver Mennesket i Stand til at overvinde og kue alle onde Magter. Denne store Sejr er den højeste og bedste Udvikling. Den betyder Karakterstyrke. Denne Fremgang og Udvikling kommer ved og igennem Jesus Kristus, den store Livets Herre. At vinde en fuldkommen Sejr i denne Kamp bringer den reneste Glæde og den højeste Herlighed i dette Liv og i det tilkommende.

Hvis et Barn fik Lov til at hjælpe Far med at pynte Juletræ, hvor afsindigt, om det saa bagefter krævede Løn for sit Arbejde. At være Kristen er et saadant lykkefyldt Arbejde. Det har Lønnen i sig.

DEN UDSTØDTE.

(Af Præsident *James E. Talmage.)*

Tanken om Bortvisning fra Hjemmet og vore Kære er i højeste Grad skrækindjagende. Tænk paa at blive udelukket fra at omgaas med dem, vi længes efter, fjernet fra deres Nærhed, hvem vi sætter mest Pris paa, afskaaret fra at deltage i de lykkebringende Virksomheder, der kunde have været vore. Det er sommetider værre at blive spærret ude end at blive spærret inde; den Landflygtiges Lod kan være haardere at bære end Fangens.

Bortvisning er en Del af den Skæbne, der rammer uigenløste Sjæle. Frelseren belyser denne Kendsgerning ved en betydningsfuld Lignelse. De kender Historien om den lille Skare af Piger, alle rede til, som de troede, at tage deres Plads i Brudefølget. I Overensstemmelse med gammel Sædvane skulde Festlighederne finde Sted ved Nattetid, saaledes at Fakler og Lamper kunde gøre Højtideligheden saa meget mere pragtfuld og skøn.

Da Raabet ved Midnatstid lød, at Brudeoptoget nærmede sig, rejste de ti Jomfruer sig fra deres Slummer og begyndte at gøre deres Lamper i Stand. Halvdelen af dem havde Olie til deres Lamper, den anden Halvdel havde ingen. Medens disse Jomfruer var ude for at skaffe sig Olie, kom de ventede Gæster og gik ind i Huset, hvorefter Døren blev lukket. Senere kom de uvise Jomfruer tilbage og bad om at blive indladt: »Herre, Herre, luk op for os; men han svarede og sagde: Sandelig, siger jeg eder, jeg kender eder ikke.«

Lukket ude i Mørket, medens Bryllupsfesten fejredes inde i Huset. Hvis Tildragelsen ikke drejede sig om andet end en almindelig Fest eller Sammenkomst, kunde den forbigaas som mindre væsentlig; men Mesterens Indledning til Lignelsen viser, at et lignende Forhold vil gøre sig gældende ved Adgangen til Himmeriges Rige.

Jøderne roste sig den Gang af deres Stilling som Pagtens

Folk. Med sorgelig Intollerance var de sene til at indrømme noget godt i andre og ligeledes til at erkende Fejl hos sig selv. De gjorde Regning paa let Adgang til Himmelen, hvor de retfærdige Patriarker af deres Race opholdt sig. Kristus havde ofte advaret dem mod denne Selvsikkerheds daarlige Følger, men de henviste hovmodigt til deres israelitiske Afstamning og mente sig selvskrevne til en Plads i »Abrahams Skød«.

Da en romersk Høvedsmand — en Fremmed og derfor en Hedning i Jødernes Øjne — i ydmyg og ærbødig Tillid var kommen til Jesus med Bøn om Helbredelse for en anden, opfyldte Herren hans Ønske og udtalte, at mange, som ikke er af jødisk Herkomst, skal have Plads i Himmeriges Rige, medens de genstridige Børn af Israels Hus skal blive kastet ud.

Vi læser endvidere Frelserens Formaninger til Israeliterne, der var opfyldte af Race-Stolthed og derfor i Fare for at blive udelukkede fra deres Haabs Himmel.

»Kæmper for at komme ind gennem den snævre Port; thi mange, siger jeg eder, skal søge at komme ind og ikke formaa det, fra den Stund Husbonden er staaet op og har lukket Døren. . . . . Der skal være Graad og Tænders Gnidsel, naar I maa se Abraham og Isak og Jakob og alle Profeterne i Guds Rige, men *eder selv blive kastede udenfor.*« (Luk. 13: 24, 25, 28.)

Der er intet selvmodsigende i, at Herren skulde anerkende og gøre Pagt med udvalgte Folk, Nationer eller Racer, og dog være, hvad Skrifterne erklærer, at han er, »uden Personsanseelse«. Hos ham er der intet Favoritvæsen, kun retfærdig Kærlighed til retskafne Mennesker, hvilket er guddommelig Naade — ligesaa højt over Menneskers uretfærdige Partiskhed, som guddommelig Nidkærhed er over menneskelig Misundelse. Israel er Pagtens Folk med Løfter om store og herlige Velsignelser, og gennem hvilket Herren har udført meget og vil udføre mere til Frelse for Menneskeheden. Men at være af Israel betyder ikke Fritagelse fra Følgerne af Synd, eller at Frelse er garanteret.

»Thi se, jeg siger eder, at saa mange af Hedningerne, som vil omvende sig, er Herrens Pagts Folk, og saa mange af Jøderne, som ikke vil omvende sig, skal forkastes; thi Herren gør ikke Pagt med nogen uden med dem, som omvender sig og tror paa hans Søn, som er den Hellige i Israel.« (Mormons Bog, 2. Nephi 30: 2.)

Følgelig vil alle, som ikke omvender sig og adlyder den Hellige, enten det er Jøde eller Hedning, blive udelukket fra den Eviges Nærhed og blive henvist til de forsømte Lejligheders yderste Mørke og den dermed følgende bitre Fortrydelse. Andre vil, ligesom Troldmanden Simon, komme for at gøre Krav paa en eller anden Velsignelse, men vil blive irettesat med det skarpe, gennemborende Svar: »*Du har ikke Del eller Lod i dette Ord; thi dit Hjerte er ikke ret for Gud.*«

Døren til Riget staar aaben for alle. Ingen vil blive lukket ude undtagen dem, der er aldeles uværdige til at træde ind. Stræb derfor efter at opnaa Indgangstilladelse, medens der endnu er Tid.

MISSIONSNYHEDER.

Den danske Mission.

MISSIONSKONTORET. Ældste Edward H. Sørensen er beskikket til at være Missionssekretær.

AALBORG. Ældste Heber J. Christiansen er beskikket til at være Sekretær for Aalborg Konference.

John S. Hansen,
Missionspræsident.

Den norske Mission.

ANKOMST OG BESKIKKELSE. Ældste Hyrum L. Jensen, Jerome, Idaho, ankom til Oslo den 23. December 1925 for at virke som Missionær i Norge. Han er beskikket til at arbejde i Bergen Konference.

A. Richard Peterson,
Missionspræsident.

TEMPELARBEJDET.

Raad til Kirkens Medlemmer i Missionerne.

(Af *D. M. McAllister*, Tempel-Bogfører.)

Efter hvad jeg i de senere Aar har lagt Mærke til i min Egenskab af Tempel-Bogfører og i Forbindelse med mine Erfaringer i Tempeltjenesten, synes der at være en mangelfuld Forstaaelse af Tempelanordningerne blandt Kirkens Medlemmer, boende ude i Missionerne, og som, paa Grund af den lange Afstand fra et af de hidtil opførte Templer, ikke er i Stand til personligt at udføre Tempelarbejde. Med denne Tilstand for Øje, og med Ønsket om at være de Hellige i Adspredelsen behjælpelig, tager jeg mig den Frihed at fremsætte nogle faa Raad, der maaske kan hjælpe til at overvinde de tilsyneladende store Vanskeligheder, der hindrer trofaste Medlemmer af Kirken i at blive meddelagtige i de herlige Velsignelser, der modtages i disse hellige Bygninger.

Herrens Ord gennem hans Tjener, Profeten Joseph Smith, erklærer, at »naar vi erholder nogen som helst Velsignelse fra Gud, saa er det ved Lydighed til den Lov, paa hvilken Velsignelsen er betinget.« Følgelig er det af stor Betydning for de Helliges evige Velfærd, at de har Lejlighed til at adlyde og efterkomme alle aabenbarede Love, der er nødvendige for Opnaaelsen af den højeste Grad af Frelse, hvilken Gud ønsker at give til sine trofaste Børn i sit celestiale Rige. Dette er det store Maal, som alle Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige har for Øje, naar de viser Lydighed til de Love, af hvilke denne, den mest ønskværdige af alle Velsignelser, er afhængig. Disse Love indbefatter Meddelagtighed i de Ordinancer, der udfores i Templerne, som Gud har befalet sit Folk at opføre i denne Uddeling. Her er nogle faa af Profetens Udtalelser om dette vigtige Emne:

»Hvad var Hensigten med Jødernes Indsamling eller med Guds Folks Indsamling? . . . . Hovedhensigten var at bygge Herren et Hus, hvori han kunde aabenbare de hellige Ordinancer og sit Riges Herligheder til sit Folk og undervise dette om Vejen til Frelse,

thi der er visse Anordninger og Lærdomme, som maa udføres i et Hus bygget i denne Hensigt. . . . . Det er i den samme Hensigt, at Gud samler sit Folk i de sidste Dage for at bygge et Hus til Herren og berede sig for Modtagelsen af Ordinancer og Begavelser o. s. v., ... og dette var Grunden til, at Jesus sagde til Jøderne: Hvor ofte vilde jeg ikke samle eder, som en Høne samler sine Kyllinger under sine Vinger, men I vilde ikke.«

»Alle Mennesker, som bliver Guds Arvinger og Jesu Kristi Medarvinger, vil være nødsaget til at adlyde alle hans Riges Ordinancer; og de, der ikke vil modtage alle Ordinancer, vil ikke opnaa hans Herligheds Fylde eller maaske gaa Glip af den hele.«

»Det Spørgsmaal bliver ofte fremsat: Kan vi ikke blive frelste uden at gaa igennem alle disse Ordinancer? Jeg vil svare: Nej, ikke en fuldkommen Frelse. Jesus sagde: I min Faders Hus er der mange Boliger; jeg gaar bort for at berede eder Sted. Ordet »Hus« skulde have været »Rige«, og enhver, der ophøjes til den højeste Herlighed, maa adlyde den celestiale Lov, og den hele Lov ogsaa.«

»Men det er ikke muligt for os, under de nuværende Forhold, at komme til et Tempel, hvor disse Ordinancer udføres,« siger Medlemmer af Kirken, boende ude i Missioner, der er for langt borte fra et af de Templer, som nu tilhører Kirken. »Vil vi derfor blive berovet de Velsignelser forbundne med Tempeltjenesten, og som er nodvendige for at kunne indgaa i vor himmelske Faders celestiale Rige?«

Et tilfredsstillende Svar paa dette vigtige Spørgsmaal findes i Profeten Joseph Smiths skrevne Beretning om et Syn, han havde i Juni 1836, og hvori han siger: »Saaledes kom Herrens Røst til mig, sigende: Alle, som er døde uden Kundskab om Evangeliet, men som vilde have modtaget det, dersom de havde hørt det, skal være Arvinger til Guds celestiale Rige; ogsaa alle de, der dø herefter uden at modtage en Kundskab om det, men som vilde have adlydt det med hele deres Hjerte, skal blive Arvinger til det Rige; thi Jeg, Herren, vil domme alle Mennesker efter deres Gerninger, efter hvad der bor i deres Hjerter.« Den kærlige og naadefulde Hensynsfuldhed saaledes lagt for Dagen af vor himmelske Fader række utvivlsomt ud til alle, som har det Ønske i deres Hjerter at adlyde Loven vedrorende Tempeltjenesten, og som vilde have udfort dette Arbejde, hvis de havde kunnet.

Det er sikkert, at de Sidste-Dages Helliges Templer efterhaanden vil blive bygget paa forskellige Steder i Verden, hvor Herrens Folk er forsamlet i tilstrækkeligt stort Antal. Men indtil dette sker, har Kirkens præsiderende Myndighed tilvejebragt en Ordning, ved hvilken alle trofaste Medlemmer, der er døde eller dør uden at have haft Lejlighed til selv at modtage disse Ordinancer i Herrens Hus, kan faa dette hellige og nødvendige Arbejde udført for dem af Stedfortrædere. Alle de nødvendige Oplysninger for dette Formaal er, eller vil blive, tilvejebragt og fremsendt af de respektive Missionspræsidenter, og Begavelsesordinancerne bliver da udført i det Tempel, hvortil Oplysningerne er sendt. Det er naturligvis en Betingelse for de Helliges Vedkommende, der ikke selv i levende Live kan modtage denne Ordinance, at de forbliver trofaste indtil deres Død.

Alle Kirkens Medlemmer bør imidlertid forstaa, at de ogsaa maa have Tempelordinancer udført for deres afdøde Slægtninge, fordi disse Ordinancer er ligesaa nødvendige for de dødes Frelse som for de levende. Det nye Testamente indeholder en betydningsfuld Udtalelse, der stadfæster denne Kendsgerning: »Thi derfor blev Evangeliet forkyndt ogsaa for de døde, for at de vel skulde være dømte paa Menneskers Vis i Kødet, men leve paa Guds Vis i Aanden.« (1. Peter 4: 6.) Det 128. Kapitel i Pagtens Bog burde enhver Sidste-Dages Hellig gøre sig bekendt med. Blandt andre Udtalelser deri vedrørende dette vigtige Emne angaaende de dødes Frelse fines ogsaa følgende: »Vi kan ikke blive fuldkomne uden dem, ejheller kan de blive fuldkomne uden os.« Endvidere har Herrens Profet ved andre Lejligheder erklæret:

»Det største Ansvar, som Gud har lagt paa os i denne Verden, er at søge efter vore døde.«

»Det er ikke alene nødvendigt, at I skulle døbes for eders døde, men I maa gaa igennem alle Ordinancer for dem, ligesom I gjorde for eder selv.«

»Denne Lærdom var Hovedpunktet i Skrifterne. De Hel-

lige, som forsømmer at udføre dette for deres afdøde Slægtninge, staar i Fare for at miste deres egen Frelse.«

Jeg tillader mig ærbødigst at fremsætte følgende Raad og Oplysninger, fornemmelig til de Hellige i Missionerne for at vise, hvorledes det vil være muligt for dem at opfylde denne store Pligt, som Gud har lagt paa dem, nemlig at faa Tempelordinancer udført for deres døde Slægtninge, uagtet de maaske ikke personligt er i Stand til at udføre Arbejdet, idet de ikke har Lejlighed til at besøge et af Templerne i dette Øjemed.

Naar dette yderst vigtige og nødvendige Arbejde forbundet med Tempeltjenesten paabegyndes, er man med det samme klar over, at det maa udføres nøjagtigt og paa rette Maade. Grundlaget for det er Udarbejdelsen af et Slægtregister, der bør indeholde tilstrækkelige Oplysninger til at fastslaa Identiteten af hver Person nævnt deri. Saadanne Optegnelsers store Betydning er forklaret i det 128. Kapitel af Pagtens Bog, hvori det hedder, at »hvad som helst I optegner paa Jorden, skal være optegnet i Himmelen, og hvad I ikke optegner paa Jorden, skal ikke være optegnet i Himmelen; thi ud af Bøgerne skal eders døde dømmes.« Ogsaa »og som eders Optegnelser er paa Jorden med Hensyn til eders døde, naar de er rigtigt nedskrevne, saaledes er ogsaa eders Optegnelser i Himmelen.«

I enhver Familie indenfor Kirken burde én beskikkes til at samle og rigtigt opstille Slægtregistre for alle dem, som det er vedkommende Families Pligt at have Tempelarbejde udført for. Denne Families genealogiske Sekretær bør forsynes med en genealogisk Lektiebog, en genealogisk Kladdebog, en Familiebog for Tempelarbejde for de døde og hvad ellers behøves. De nævnte Bøger og Skemaer bør være de af Kirkens Autoriteter approberede, hvilke alle kan faas fra Utah Genealogical Society, 47. East, South Temple St., Salt Lake City, Utah, U. S. A.

Det er den genealogiske Sekretærs Opgave at samle alle de Oplysninger, som det er muligt at faa fat paa, vedrørende de

Familier og Personer, for hvem Tempelordinancer skal udføres, og som tilhører de Slægtlinier, repræsenteret af denne Familie. Disse Oplysinger skal grupperes i de respektive Slægters Familieoptegnelse under hver af de fire Slægtlinier, som Arvingen, d. e. den, paa hvem Tempelarbejdet direkte hviler, er berettiget til at indføre i disse Optegnelser. De nævnte fire Slægtlinier er hans direkte Forfædre, bærende hans Faders og Moders Efternavne, og hans Moders Fader og Moder. Det anbefales at anskaffe en særskilt Bog for hver af de fire Linier.

Fra de mundtlige eller skrevne Oplysninger, som Sekretæren erhverver sig fra forskellige Medlemmer af Familien gennem personlig Samtale eller ved Korrespondance, burde han være i Stand til at arrangere individuelle Navne- og Slægtregistre i de forskellige Grupper, hvortil de hører. Dette bør gøres i den genealogiske Kladdebog med Blyant; Faderen, Moderen og Børnene i følgerigtig Orden, i Overensstemmelse med den Plan, forklaret i Lektiebogen. Naar Medlemmerne af en Slægtlinie er indført, begyndes der paa den næste med en Linies Mellemrum.

Foruden de Oplysninger af nævnte Beskaffenhed, som Sekretæren kan samle gennem Forespørgsler eller Korrespondance, bør han gives Adgang til alle Dokumenter eller Bøger, Familiebibler o. s. v., der indeholder Navne og Slægtoplysninger, som kan være af Vigtighed i dette Øjemed. Han bør ogsaa skrive til alle Slægtninge, hvis Adresser han kender, og som muligvis kan give Oplysninger angaaende Familier og Personer, der ønskes indbefattede i Listen; ligeledes bør han gennemsøge Kirkebøgerne fra de Egne, hvor Familiens Forfædre boede. Alt, hvad der paa disse forskellige Maader tilvejebringes, bør som ovenfor nævnt indføres i den genealogiske Kladdebog.

Naar alle de erhvervede genealogiske Oplysninger er rigtigt fordelt og indført i Kladdebogen, bør de med Blæk overføres i Bogen for Optegnelser over Tempelarbejde for de døde paa

den Maade, som er vist og forklaret i denne Bog. Fra denne Optegnelse bor Sekretæren udfærdige de Lister, som det er nødvendigt at sende til Templet, for at de respektive Ordinancer kan blive udfort der. Disse Lister bliver sendt tilbage til Sekretæren, efter at Ordinancerne er udført, med Datoerne for disse vedfojede, og han indforer da disse i Familiebogen udfor vedkommende Personers Navne. Disse Navnelister skal være opfort paa Blanketter, som Templet udsender.

Der forlanges ikke noget Vederlag for Udførelsen af Tempelordinancer, men naar Stedfortrædere skal anvendes til at udføre Begavelsesceremonierne for de dode, hvilket tager flere Timer, da maa et mindre Belob erlægges — 75 Cents for hver Mand og 50 Cents for hver Kvinde. Naar en Liste indsendes med Navne paa Personer, for hvem der ønskes Begavelser (Endowments), da maa en Sum folge med, der er tilstrækkelig til at betale ovennævnte Beløb for hver Mand og Kvinde paa Listen. Der forlanges ingen Betaling for Daab eller for Beseglingsordinancer. Frivillige Bidrag modtages imidlertid til Udredelsen af Udgifterne ved Templets Vedligeholdelse.

DØDSFALD.

Soster Anna Petrea Thorsen, Enke efter Lauritz Thorsen, dode den 22. December 1925 i Norresundby ved Aalborg. Hun var fodt den 2. Februar 1844 og blev Medlem af Kirken den 9. August 1888. Begravelsen fandt Sted den 28. December. Ældste Oliver C. Petersen talte ved Baaren, og Ældste Herschel S. Lund indviede Graven.

INDHOLD:

Udgivet og forlagt af JOHN S. HANSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).